

415/viii.

Хвиля зневіри.

Минає день, минає ніч
Так ось без путя...
Що гарне, любве, те паде
В мочилу забутє.

Лимте жне, лимте жне,
Тим вір гитатих гнів
Када влено житє мое,
Тим мучивсь ей боайв»

Любов єдина моя,
Ще нею жнь я ввель -
Найтешта рана се моя,
Болитвїщеї до днєв.

Утри азнь свїтїть так менї,
Як сонце в зимний день,
Не грїє серця, в кровч лим
Розатрє оземь.

Нація вгїб на серцї гні
Похобана лєгла,
Тналв і привичи марні
З собовь грїб вєгла. верте

У К.
Мартин томив ся, зрив ся іде
Золукав ся из путя,
Литтенне, литтенне іде
В могилу забытя.
Написано в січні 1883 р. доси не друковано.